

Bilag 1.**DANSK ARBEJDSGIVERFORENING**

Den 12. februar 1973.

I bemærkningerne til ovennævnte forslag, som arbejdsministeren fremsatte den 15. december 1972, er det om ændringsforslagene vedrørende mobilitetsfremmende ydelser anført, at Dansk Arbejdsgiverforening generelt har taget afstand fra de foreliggende ændringsforslag.

Vi vil nærmere uddybe, hvorfor vi i Landsarbejdsnævnet har taget et sådant forbehold.

Som en væsentlig begrundelse for de foreliggende ændringsforslag er anført, at den forhøjelse af understøttelsesniveauet fra 80 til 90 pct., som blev vedtaget i 1972, har mindsket de lediges interesse i at søge arbejde uden for deres bopælsområde.

Vi er enige i, at forhøjelsen af dækningsgraden for understøttelsen har mindsket incitamentet til at søge arbejde, og det var da også den væsentligste grund til, at vi protesterede, da forslaget om forhøjelse af understøttelsesniveauet i 1972 var til behandling i Folketinget. Det høje niveau hæmmer imidlertid ikke blot den geografiske mobilitet, men også den faglige mobilitet af arbejdskraften, og det burde derfor være en naturlig konsekvens, at man reetablerede dagpenge-niveauet på 80 pct. fremfor at foretage yderligere forhøjelser af ydelserne, som i forvejen så vidt vides er de højeste i Europa.

Hertil kommer, at vi ikke føler os overbevist om, at de foreliggende forslag til ændringer vil bidrage til i nævneværdigt omfang at øge arbejdskraftens geografiske mobilitet.

Det er formentlig først og fremmest beskæftigelsessituationen, familiens indstilling og spørgsmålet om tilfredsstillende boligforhold på tilflytningsstedet, der er afgørende for, om en person vil overtage arbejde andetsteds i landet.

Under behandlingen af spørgsmålet i Landsarbejdsnævnet gik vi derfor ind for, at

man nærmere skulle analysere, hvorledes man fremmer mobiliteten, og ikke fortsat blot foretage traditionelle forhøjelser af forskellige ydelser, såsom rejsehjælp og hjælp til dobbelt husførelse.

Vi fandt det således af interesse nærmere at få belyst sammenhængen mellem de eksisterende boligsikringsordninger og de foreslåede regler om ydelse af bolighjælp, og vi foreslog derfor, at spørgsmålet om eventuelle ændringer af de mobilitetsfremmende ydelser blev taget op i en større sammenhæng.

Endelig pegede vi på de allerede foreliggende muligheder for misbrug af disse ydelser og på, at der i lovgivningen end ikke er klar hjemmel til at kræve beløb, som er udbetalt med urette, tilbagebetalt.

At misbrug finder sted, er i øvrigt senere blevet bekræftet i forbindelse med en række sager om arbejdsvægring hos københavnske murersvende, som havde accepteret anvisning af arbejde i provinsen og fået aconto-beløb udbetalt, men derefter alligevel ikke overtog det anviste arbejde.

Vi skal på denne baggrund henstille til Folketinget, at man kræver hele spørgsmålet om disse ydelsers reelle virkning underkastet en nøjere vurdering, herunder ikke mindst forholdet mellem bolig hjælpen og den eksisterende boliglovgivning.

Nogle af de øvrige ændringsforslag skal muliggøre fastsættelse af ændrede fremmøderegler i forbindelse med, at antallet af formidlingskontorer nedsættes.

Fremmødereglerne fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med Landsarbejdsnævnet.

Dansk Arbejdsgiverforening har under drøftelserne af dette spørgsmål taget forbehold over for et forslag om, at fremmøde fremtidig som almindelig regel kun skal finde sted hver 5. uge. Vi finder, at de nuværende regler, hvorefter fremmøde normalt